

Međunarodno Glasilo

Klanjateljice Krvi Kristove

Klanjateljice Krvi Kristove – Vrhovna uprava - Via Maria De Mattias 10, I - 00183 Roma

www.adoratrici-asc.org

redazioneasc@adoratrici-asc.org

Lima, Peru
5-28 Luglio 2017

Godina XXII. - br. 11, prosinac 2020.

Otajstvo patnje

Uvodnik

Stvarnost bolesti, patnje i smrti skriva misterij pred kojim je čovjek okrenut sebi: to je *moja* bolest, to je *moja* patnja, to je *moja* smrt.

Iako su napredak i kultura čovječanstvu donijeli rješenja koja mogu ublažiti fizičku patnju, produljujući u nekim slučajevima vrijeme bolesti i, prema tome, životni vijek, ipak ne mogu odvezati čvor onoga što se događa u srcu onog tko pati. Znanost, zapravo, ima svoje granice i ne može dati odgovor na sve što se događa, jer kada patnja postane osobno iskustvo, ona postaje *misterij*.

Misterij je stvarnost koja se ne razumije, ali koja razumije nas: ona je ljudska i istodobno transcendentna. To je teško i užasno iskustvo. Ali, gledano iz duhovne perspektive, puno je provokacija i izazova. Kad osoba u svom životu iskusi patnju, doživi slom, katastrofu, neuspjeh. Svijet se urušava. Projekti su slomljeni. Sve oko nas gleda se drugim očima. Ništa više nije kao prije. Osjećaj praznine i ništavila koji obuhvaća

sve stvari, vodi nas do pitanja bez odgovora. Pitanja koja si čovjek postavlja u teškom iskustvu patnje su beskrajna. Zahvaćen bolom koji njime dominira, čovjek traži *smisao* patnje. A bol je tim veća i trga čovjeka tim više što čovjek ne može pronaći ovaj blagoslovljeni smisao. To se događa jer se u potrošačkom društvu hranimo hedonizmom. Uvijek tražimo zadovoljstvo i zahvalnost, izbjegavajući patnju na svaki način, zaboravljajući njezinu vrijednost. Naučeni smo da vidimo samo njezinu negativnost. Ipak, patnja pročišćava i jača te pokazuje ono što je bitno. Patnja stoga postaje put koji nas vodi da slušamo i bližnjeg i sebe. To prelazi u skupljanje kamenja iz prošlosti za izgradnju, u našoj duši, novog hrama dostojnog da prihvati nadu. A nada je prvi simptom molitve, prvi simptom pravog ozdravljenja, to je prvi korak prema prijelazu od našeg ega do ponovnog susreta s Onim od koga je sve stvoreno: Bogom. ...

Kazalo

Uvodnik

◇ Otajstvo patnje

Prostor Vrhovne uprave

◇ Pohvala jednostavnih ljudi

Iz ASC svijeta

◇ Lizy Tembe: Darivanje je pitanje ljubavi, a ne bogatstva

◇ S. Alberta Guimarães Dantes – putujuća misionarka

◇ Stvaranje zajednice

◇ Učinit ćemo to!

◇ Služiti tijekom pandemije

◇ Zauvijek, voli!

◇ Knjiga o pandemiji

1	◇ Misijska nedjelja u Glamoču	9
	◇ 25 godina služenja Klanjateljica Krvi Kristove u Maria Baumgärtle - Njemačka	10
	Prostor za JPIC/VIVAT	
4	◇ Razmišljanje jedne učenice osnovne škole o stvaranju	11
5	◇ Priča o dvoje mladih migranata	11
6	U Družbi	
7	◇ Kalendar Vrhovne uprave	12
8	◇ Rođendani: slavimo život	12
9	◇ Preselile su u kuću Očevu	12

...

On je svjetlost koja osvjetljava dugi i mračni tunel patnje, ublažava trpljenja i istodobno ih vrijednuje. Na tom putu bol postaje protuotrov za sebe jer iako fizički ne može izliječiti, zasigurno liječi duhovno. Ispostavlja se da je Krist najviši zbroj svih ljudskih patnji, ruka koja maže blagotvornu mast, sposobnu preobraziti agoniju suza i nevolja u vrijeme ponovnog otkrivanja života u kojemu sigurnosti ne proizlaze iz materijalizma, već od njegovog napuštanja. Patnja je jedino vrijeme u kojem se čovjek otkriva krhkim, ranjivim, malenim. Suočen s iskustvom boli, čovjek baci zastavu svog ponosa na zemlju i pomiri se s vlastitom savješću, ostavlja sve bogatstvo kako bi išao prema još većoj i neizmjernijoj Božjoj milosti. Čovjek, ogoljujući se od svojih uzaludnih zemaljskih dobara, postaje svjestan da je istinska bolest hodati sam, bez

križa i da je istinsko ozdravljenje u samom križu. Čovjek se, zapravo, mnogo puta suočavajući se s tuđim nevoljama koje mu ne pripadaju, osjeća strancem, tuđincem. Gleda na patnju oko sebe s prezirom i ravnodušnošću i često uživa u njoj, siguran u vlastitu nepobjedivost. Njegov pogled, posebno u društvu koje trči, a koje se ne zaustavlja i ne zna se zaustaviti, često je lišen utjehe, sažaljenja i, umjesto toga, ispunjen samo čistom sebičnošću. Ali, kada se pogled skrene, mijenja perspektivu, objekt pažnje. Kada mi postanemo ti drugi, tada razumijemo. Tek u tom trenutku, na početku Kalvarije, počinjemo davati težinu suzama, brizi, slatkoći riječi. Počinjemo prepoznavati bližnjega, križ.

Rosanna Evangelista

U svim civilizacijama postoji konstanta: molitva bolesnika. Također gotovo bogohulni vrisak, koji u određenim trenucima dolazi na usne, možda je krajnji poziv Bogu da se sagne nad našom pustoši.

(J.W. Goethe)

Pohvala jednostavnih ljudi

Gospodina Antonija Grossija prvi sam put srela u Rimu 25. siječnja 2020. godine, povodom sastanka prijatelja i volontera *Sela nade*. Videći ga zadivila me prisnost kojom su ga ljudi pozdravljali.

Bio je zapravo starac po *dobi* i *imenu* rekli bismo u Italiji. Imao je širok i iskren osmijeh, tipičan za ljude koji se osjećaju zadovoljni životom jer su ga učinili darom za druge. Zapravo je Antonio, sa svojim vještinama u inženjerstvu termohidrauličnih postrojenja, tijekom 1970-ih bio uključen u izgradnju bolnice Itigi, oaze nade u pješčanim zemljama regije Singida, u Ujedinjenoj Republici Tanzaniji. Suradivao je u realizaciji ovog projekta kojeg su provodili CPPS, gorljivo i velikodušno. Tom je prilikom upoznao Klanjateljice u kojima je u međuvremenu početkom 2000. godine sazrela odluka o potrebi stvaranja prostora za prihvata djece zaražene HIV-om i AIDS-om u Dodomi, glavnom gradu Tanzanije, čime su željele toj djeci pružiti dvije ruke: milosrđa i dostojanstvene smrti. Antonio, vođen svojom ljubaznom i velikodušnom dušom, sa sestrama i misionarima zauzimao se za dobro ove djece. Njegovom iskrenom suradnjom i suradnjom mnogih drugih volontera, u kratkom vremenu, kao što znamo, prostor za prihvata postao je Selo nade, za mnogu djecu i mnoge obitelji bez budućnosti. Antonio nije bio samo instalater hidrotermalnih sustava u Selu, već iznad svega osmijeha i radosti brojne djece, zahvaljujući očinskoj prisutnosti, pažnji i darovima. Od svakog u Selu znao je ne samo ime već i priču. Antonio je bio čovjek velike vjere i vrijedan filantrop. Svećenik iz Sore, njegovog rodnog grada, za vrijeme sprovoda rekao je da mu je, kad je pozvan da obavlja posao, prva misao bio otići u kapelu i pomoliti se. Sve je to Antonija učinilo posebnim čovjekom.

Tiho je otišao u četvrtak, 29. listopada. Nekoliko se godina borio s neizlječivom bolešću koja, međutim, nije oduzela siguran i iskren osmijeh pod prijateljskim brkovima lica obasjanog očima boje neba.

S. Nadia Coppa, zajedno sa sestrom Bridget Pulickakunnel, sestrom Maddalenom Msuta

i sestrom Teresinom Veronese sudjelovala je na sprovodu u Sori (Fr) 30. listopada. S njim je Družba izgubila ne samo suradnika, već i pouzdanog prijatelja, uvijek spremnog pružiti svoje nesebične savjete i vještine.

Od tog 25. siječnja susrela sam Antonija nekoliko puta. Kada bi dolazio u generalnu kuću, radi pregleda i kemoterapije, ulazio je s poštovanjem i spontanošću onih koji se osjećaju kao kod kuće. Njegova prisutnost nije prolazila nezapaženo, niti vas ostavila ravnodušnim. Zahvalnost svih Klanjateljica svijeta ide Antoniju Grossiju, čak i onih koje ga nisu poznavale, ali koje će zasigurno imati koristi od njegove dobrote i molitve s neba.

s. Maria Grazia Boccamazzo, ASC

s. Nadia, s. Lucina Johanness, regionalni nadređeni Tanzanije, Antonio Grossi e Don Alessandro Manzo cpps

s. Nadia, Antonio Grossi e s. Bridget

Lizy Tembe: Darivanje je pitanje ljubavi, a ne bogatstva

Lizy je jedna od onih potrebitih osoba kojih se uvijek sjećamo. Kada se razboljela, nije imala niti jedan novčić da ode u bolnicu kupiti paracetamol. Zapravo, budući da u bolnici nema lijekova, pacijent je dužan na liječnički recept otići i kupiti ih u ljekarni.

Dakle, zahvaljujući pomoći koju je u toj situaciji dobila od sestara, pomislila je da isplete prostirke kako bi im zahvalila. Izrada ove vrste prostirke nije lak zadatak: trebate pronaći određenu vrstu trske i vlakna za njeno tkanje .

Na dan kad nam je došla u posjet donijela nam je poklon i nakon što smo se pozdravili otvorila je svoj dar, kleknula i rekla "kćeri moje, siromašna sam, nemam vam što dati", podigla je ruke da zahvali Bogu i tada ih je prinijela grudima govoreći "svim srcem darujem vam prostirke koje sam sama izradila i molim vas da prihvatite moj dar."

Gospođa na fotografiji je osoba koja je svim srcem dala ono što je imala da izrazi zahvalnost Klanjateljicama u Mozambiku. Osoba o kojoj je riječ potiče nas da pomislimo na Evanđelje o siromašnoj udovici koja daje sve što ima i komentar don Benzija koji kaže: *Ne postoji nitko tako bogat koji ne treba primiti, nitko tako siromašan koji nema nešto dati.* Da svatko ima takav životni stav, svijet bi sačinjavala braća i sestre.

s. Yohana Amu Malley, ASC

S. Alberta Guimarãs Dantés – putujuća misionarka

Nekoliko mjeseci prije smrti sestre Alberte otišao sam ju posjetiti i prisjetio sam se vremena provedenog zajedno s njom u ruralnim područjima župe Manacapuru.

Volio bih da u sebi mogu sačuvati intenzitet njezine ljubavi prema poslanju koje je kao Klanjateljica Krvi Kristove živjela po svojoj redovničkoj posveti!

Ograničit ću se na pisanje o godinama u kojima je s. Alberta bila uključena u MEB (Pokret osnovnog obrazovanja), radeći s putujućim timom, zajedno s o. Soaresom i o. Vicenteom Moreirom prelazeći rijeke Solimões, Purus i Manacapuru.

Svrha ove inicijative bila je dati cjelovito i međusektorsko obrazovanje prema modelu „Maslowljeve piramide“, kako bi odgovorili na potrebu ljudi za vjerom. Skraja 60-tih i početka 70-tih godina u regiji se razvila intenzivna aktivnost jutakulture (vlaknasta plantaža Amazone – juta) koja je bila izvor prihoda ali i bolesti. S. Alberta je stoga svoje služenje usredotočila na zaštitu zdravlja ljudi, posvećujući se bolesnicima i šaljući u Manacapuru komplicirane slučajeve. Njezin je apostolat tako bio direktno usmjeren na prevenciju bolesti, izravno surađujući s odgovornima za javno zdravstvo i sa stanovništvom koje živi na obalama rijeka, na području Várzea. Tijekom zime na ovom području dolazi do sezonskog plavljenja rijekama 'bijele vode', bogate sedimentima. Kada je razina vode visoka (od svibnja do srpnja), praktički ne postoje dijelovi koji nisu pod vodom. Veliki izazov u to vrijeme predstavljaju bolesti uzrokovane crijevnim parazitima jer u kupaonicama kuća nema pitke vode niti kanalizacije. Velika misija

sestre Alberte bila je pomoći u izlječenju i moliti se za ozdravljenje! Potrebno je reći da je metodologija koju je usvojio MEB od svog osnivača, Paula Freire, zahvaljujući procesu opismenjavanja, otvorila put ljudima naučivši ih čitati, a time i otkrivati, istraživati i graditi povijest solidarnosti.

S. Alberta borila se i sa zdravstvenim problemima ljudi koji su radili na poljima jute kao što su reumatizam, alergije, dermatitis i sinusitis.

O. Soares svjedočio je mnogim pričama u kojima je s. Alberta pokazala sposobnost sebedarja kako bi zadovoljila potrebe ljudi. Zapravo je bila neumorna žena, živjela je samo da bi služila i bila blizu potrebitima.

Kao i sestre Paulina, Lourdes, Filipa, Assis, zvala me "Peixotinho". Posljednjih dana njezina života, kad je već bila smršavila i prikovana za krevet, otišao sam ju posjetiti i zamolio da me blagoslovi što je ona učinila lijepim riječima koje su potekle iz njenog srca, nastanjenog nadom!

Siguran sam da je duh Uskrslog djelovao u sestri Alberti, dajući joj radost da svoj život učini darom na ovoj zemlji kao i na nebu. Njezin je život doista bio život potpunog predanja Bogu od rođenja do smrti i bio je znak blagoslova za sve. (NP-lipanj 2020.)

Nelson Peixoto – antigo missionário

Stvaranje zajednice

Kad je s. Lucille Kern spakirala "zemaljski imetak" sestre Therese Marie Braun, nakon njezine smrti u siječnju, pronašla je blago prikazano na popratnoj fotografiji. Zapravo je s. Theresa Marie bila tvorac ovih dijelova za pokrivač.

S. Olivia Woltering je prihatala dovršiti pokrivač i staviti ga na raspolaganje trgovini župe svetog Patrika u blizini Centra Ruma tijekom godišnjeg festivala jagoda.

Ali onda je stigla pandemija korona virusa i s. Olivia više nije mogla otići u trgovinu tkaninama kako bi kupila potrebne materijale za sastavljanje pokrivača.

Tek kada su s. Angela Laquet i s. Barbara Jean Franklin krenule u kupovinu za zajednicu, s. Olivia je mogla početi tražiti materijale. Ranije je kupovala velike plahte u Targetu ili Walmartu za podlogu; punjenje od pamuka tvrtke Ace Hardware i ostale materijale iz drugih trgovina. Trebalo je nekoliko pregovora dok s. Olivia nije dobila dopuštenje da ide u kupovinu.

S. Barbara joj je pomogla pri kupovini. Potporni materijal dobila je iz zalihe od Sarah Giglotto, a ostale materijale od Ace Hardware. Konačno je pokrivač spreman za tržnicu sv. Patrika.

Stoga bi ovo mogla biti prva od nekoliko kreacija zajednice, jer se blaga s. Therese Marie i dalje mogu koristiti za toliko drugih pokrivača.

s. Olivia Woltering, ASC

Učinit ćemo to!

Moja župa svetog Vinka Paulskog u St. Louisu, Missouri, pomaže potrebitima pružajući im besplatne usluge pranja rublja.

Korona virus je ovu uslugu očito stavio na čekanje od ožujka, a od srpnja se tražio siguran način da se nastavi s ovim projektom. Napokon, nakon dugog dijaloga s vlasnikom praonice rublja i njegovom suprugom te s volonterima, šest "pralja" vođenih istom zajedničkom željom za služenjem i činjenicom da su jako osjećale nedostatak naših gostiju, odlučili su: "Učinit ćemo to!"

Zajedno s vlasnikom praonice rublja, plan se razvio do te mjere da su on i njegova supruga vodili računa o internim postupcima, a pralje su osiguravale financije, deterdžente, dezinficijens, maramice i ostale potrepštine. Usluga se odvija na otvorenom pod šatorom, s maskama, dezinficijensom i maramicama, svim mjerama koje su sada poznate kako bi nas zaštitile od Covida.

Oznake kredom na pločniku ukazuju na sigurnosni razmak kako bi stigli do našeg šatora i stola sa zalihama. Nosimo maske, vizire i rukavice i molimo sve kupce da nose maske. Dvije volonterke su medicinske sestre.

Uz malo kreativnosti i puno brige, osmislili smo sustav koji jamči sigurnost svima. Peremo puno

rublja. Iznad svega, možemo razgovarati s našim korisnicima koji su nam jako nedostajali kao i mi njima.

Slušanje i dijeljenje čak je važnije od čiste odjeće. Ono što me dotaklo u cijelom ovom procesu jest činjenica da nas je briga za druge izazvala da postanemo *pralje*, a ovo služenje nas je potaklo da se oslobodimo straha i učinimo ono što treba učiniti.

Osjećam kako Božji Duh lebdi nad tim šatorom, ljudima, vlasnicima praonice i praljama, čija je izjava "učinit ćemo to" postala moto dok nastavljamo prati rublje naših korisnika.

s. Regina Siegfried, ASC

Služiti tijekom pandemije

16. ožujka 2020. bio je prvi dan naše nacionalne izolacije zbog pandemije Covid-a 19. Osjećala sam se sigurno u udobnosti našeg doma i "ayuda" (paketi s hranom/novcem) su stalno dolazili iz raznih privatnih i državnih agencija. Za mene je to bio dugo očekivani odmor, budući da sam bila aktivni dužnosnik u Odboru za čitača i komentatore i Odboru za razvoj socijalnih usluga u našoj župi San Lorenzo Ruiz, kao i suradnica Misijskog centra "Sveta Marija De Mattias". Kako su dani i mjeseci prolazili, počela sam se osjećati nemirno. Nisam navikla biti kod kuće. U župi sam ili u klinici. Imam 61 godinu (starija osoba), pa nam nije dozvoljeno izlaziti jer se smatramo rizičnom skupinom. Psihički sam počela osjećati tjeskobu, strah, bijes, nemoć i neizvjesnost. *Online* sudjelovanje na misi, slušanje Radio Veritasa, pa čak i moje osobno vrijeme molitve nisu pomogli ublažavanju moje situacije. Znala sam i osjećala da nešto nedostaje. Konačno je stigla poruka s. Linlee, direktorice Misijskog centra, koja poziva dobrovoljce koji su bili na raspolaganju da se mogu vratiti služenju. Tako sam se 1. lipnja 2020., nakon što sam bila kod kuće dva i pol mjeseca, vratila u Misijski centar. U klinici su se primjenjivale i ažurirale sve mjere opreza i zdravstveni protokoli. Dobili smo kute, kirurške kape, rukavice, maske i vizire. Volontiranje daje svrhu i smisao mojem postojanju. Postala sam strpljivija, imam više razumijevanje za druge, pažljivija sam i istinski tolerantna sa svakom osobom koju upoznam. Zahvaljujem Bogu što mi je pružio priliku da ga doznam i služim mu kroz ljude koji dolaze u kliniku, posebno djecu, starije osobe i korisnike župne kuhinje u ovo vrijeme pandemije. Shvatila sam da je život prekratak i da moram i želim još puno toga raditi u budućnosti. Molim Boga za vodstvo, dobro zdravlje, ustrajnost i vjernost u mom poslanju. Neka sve to bude na Njegovu slavu.

Felicidad Sivilla – SMDMC suradnica

Zauvijek, ljubi!

U subotu, 24. listopada 2020., tijekom euharistijskog slavlja kojim je predsjedao msgr. Antonello Mura, položila sam svoje doživotne zavjete u Družbi Klanjateljica Krvi Kristove. U župnoj crkvi svete Marije u Villaputzu, regija Cagliari na otoku Sardiniji, u nazočnosti regionale poglavarice s. Nicle Spezzati i susestara, pred cijelom župnom zajednicom izgovorila sam svoje doživotno da.

Djeca, mladi i odrasli sudjelovali su u trodnevnici koju su animirale s. Barbara Perali, s. Miriam De Michele i s. Manuela Nocco. Bili su to dani velike milosti za cijelu župnu zajednicu. Bđenje zadnjeg dana trodnevnice označilo je kraj pripreve za slavlje doživotnog zavjetovanja i poziv cijeloj župnoj zajednici da slijedi trag Ljubavi.

U vremenu velike neizvjesnosti i straha predala sam cijelu sebe Onome koji je Gospodar života i povijesti i koji svakom događaju daje smisao. I dalje je prisutan u povijesti svakog muškarca i žene, u svim mjestima i vremenima, ovdje i sada. Da bi Ga se prepoznalo potrebne su prave oči, oči vjere.

Gospodin se u svojoj dobroti uprisutnio u mom postojanju, dajući mi da upoznam neizmjernost njegove Ljubavi prema meni, čiji je rječiti znak njegova Krv prolivena do posljednje kapi. Zahvaljujući daru vjere, uspjela sam prepoznati Njegovu stabilnu i sigurnu prisutnost na cijelom putu mog života, u lijepim i teškim trenucima. Naviješteno mi je Evanđelje ljubavi, spasenja, života i radosti. Darovano mi je spoznati da sam od vječnosti voljena bezuvjetnom i slobodnom ljubavlju, koja nije ovisna o meni: toliko da bih, da mi nitko nije navijestio Evanđelje, nastavila živjeti svoj život kao da se ništa nije dogodilo, a Krist bi me nastavio voljeti. Kako se može ostati miran pred tolikom ljubavi? Kako da te to ne dotakne i ispuni? Kako sve zadržati za sebe? Evo, susret s Gospodinom preobrazio je moje postojanje. Odlučila sam krenuti na put iz ljubavi prema Njemu, ljubavi koja me dovela ovamo, u zemlju Sardiniju, u ovu prekrasnu biskupiju Lanusei, gdje u svojoj malenkosti svjedočim o radosti što sam Ga upoznala. Oduvijek sam bila fascinirana ljepotom i snagom Evanđelja, koje želi doći do svake osobe koja vrijedi sve prolivene Kristove Krvi.

Tijekom obreda zavjetovanja, riječi „Zaručnice vječnog Kralja, primi zaručnički prsten i sačuvaj netaknutu vjernost svome Zaručniku da te primi u radost vječnog svadbenog slavlja“ odzvanjale su u meni kao znak i pečat zaručničke Isusove ljubavi.

Čuvam u srcu beskrajnu zahvalnost i duboku radost! Nastavlja me pratiti pitanje predvoditelja slavlja kao komentar na Evanđelje, a odgovor jasno odjekuje ne ostavljajući mjesta oklijevanju: “Što ćeš raditi od sada s. Lirie? Ljubi... kad budeš u radosti ljubi; kada budeš među ljudima ljubi; kada budeš u poteškoćama ljubi ... u bilo kojoj situaciji ljubi.”

s. Lirie Mèhilli, ASC

Knjiga o pandemiji

Da bi se primilo svjetlo, mora se stvoriti otvor, naslov je knjige Anna Marie Vissani u suradnji s Cristiane Filipponi u izdanju Prospettiva editrice, rujan 2020.

Naslov knjige potječe od Chandre Livie Candiani "Tišina je nešto živo". Izavršava kako je rečeno u knjizi:... potrebno je otvoriti se, razdijeliti, darovati se kako bi se primilo i darivalo svjetlo. Knjiga je zbirka filozofsko-duhovnih razmišljanja napisanih u vremenu tame i straha, oslušujući tišinu, svijet, ljude, vrlo mračne događaje. Cilj knjige je da se ne rasprši ono što smo opazili i iskusili u tišini zatvaranja, izolacije (lockdowna). Dok proživljavamo drugi val pandemije, potrebno je držati oči otvorene poput sove u noći i nazirati svjetla nade. U podnaslovu knjige čitamo "u vrijeme pandemije svi smo krhki, svi isti, svi dragocjeni". Krhkost je nevjerojatno otkriće naše istinske ljudske prirode. Jednakost nas čini braćom i sestrama u tjeskobnom proživljavanju dana i sati. Dragocjenost je svjetlost koja izbija iz pukotina naših strahova. Pored razmišljanja Ane Marie i

Cristiane u knjizi nalazimo ljude koji su željeli dati povratne informacije o prvom zamornom razdoblju pandemije. Počevši od Riccarda Ferratia koji piše pismo nevidljivom zlu (Covid-19) kao uvod u knjigu do ostalih svjedočanstva ispričanih od 88. stranice nadalje, uključujući neke mlade ljude i dvoje djece u dobi od 9 i 10 godina. Čitatelj će moći rasuđivati i s nadom gledati u budućnost. Upravo to nas tjera da izbjegnemo onaj najopasniji virus, koji je papa Franjo osudio, a to je ravnodušna sebičnost ili zaboravljanje svega, kao da se ništa nije dogodilo. Svi se nalazimo u drugom valu pandemije, zaštićeni maskama i pažljivi prema donesenim epidemiološkim mjerama. Zadaća je svakog od nas, također i nas ASC, biti odgovoran za svoj život i život drugih, jer je život Božji dar. Čitanje različitih poglavlja teksta omogućuje nam da nastavimo u svom srcu prikupljati svjetla nade i pitanja o smislu života u našim susretima s mladim i starijima. Moramo pozdraviti novo prijateljstvo zaodjenuto onom krhkošću koja nas čini snažnijom zajednicom.

s. Anna Maria Vissani, ASC

Regija Zagreb

Misijska nedjelja u Glamoču

Za ovogodišnji Svjetski dan misija papa Franjo uputio je poruku pod geslom: »Evo me, mene pošalji« (Iz 6, 8). Papa u svojoj poruci, između ostalog, ističe: „... poziv na poslanje, poziv da iziđemo iz sebe samih iz ljubavi prema Bogu i bližnjemu pokazuje se kao prilika za solidarnost, služenje, posredovanje.“

Ponukane ovim pozivom, sestre Klanjateljice iz Glamoča, mjesta smještenog u jugozapadnom dijelu BiH, kao i ranijih godina s vjeroučenicima su kroz molitvu i razne sadržaje mislile na misionare, a posebno na djecu u misijskim područjima. Prethodnih godina, djeca su u listopadu izvlačila imena hrvatskih misionara ili misionarki te za njih molila, rado su davala doprinos za misijske projekte odričući se gableca u školi kako bi dio novčića ubacili u kasicu.

Ove godine spontano se rodila ideja da sestre s mladima drugačijim aktivnostima obilježe Svjetski dan misija. Grupa djevojaka koja dolazi na kreativno-karitativne radionice, okupila se u kapelici na molitvi, a zatim u akciji za misije. Slijedila je najprije priprema kolača i pakiranje za prodaju, potom izrada narukvica - krunica u misijskim bojama, a tomu su za prodaju priložili ranije napravljene ljekovite kreme od gaveza i nevena te zaštitne maske. Prihod od prodaje bio je njihov doprinos za misije.

Uz potporu svojih roditelja i na poticaj župnika,

djeca su donijela novčani prilog u misijskim kasicama. U Glamoču je znatan broj socijalno ugroženih obitelji, a velik je odaziv onih koji su i sami siromašni, ali imaju bogato srce te aktivno sudjeluju u misijskom djelu Crkve: molitvom, svjedočanstvom života i zajedništvom dobara.

s. Simplicija Šimić, ASC i s. Lucija Bijelić, ASC

25 godina služenja Klanjateljica Krvi Kristove u Maria Baumgärtle – Njemačka

18. listopada 2020., za vrijeme svečanog misnog slavlja u 10:15, zahvalili smo Gospodinu za 25 godina naše prisutnosti i služenja u Maria Baumgärtle, Njemačka. U ovom šarmantnom gradiću u Bavarskoj, sestre ASC iz Regije Wrocław rade u Misijskoj kući Misionara Krvi Kristove.

U svojoj homiliji, o. Ferdinand Zech, provincijal CPPS, izrazio je zahvalnost na prisutnosti i služenju sestara u Misijskoj kući. Zahvalio je svim sestrama koje su požrtvovno radile u kuhinji, posebno s. Teresi Chabraszewskoj, koja sada ovu službu obavlja revno i kreativno. O. Ferdinand je rekao: „*S. Teresa to sada čini, a za one koji je vide nema sumnje da to čini na izvrstan način!*“. Također je zahvalio sestrama koje su radile i rade u tajništvu i vratarici Misijske kuće. *“Ovo je važna pastoralna služba jer mnogi ljudi koji dođu podijeliti svoje probleme i potrebe mogu čuti riječi podrške uz obećanje sjećanja u molitvi”*. S. Iwona Wanke to čini već 15 godina. Uz apostolsko služenje svih sestara koje su djelovale u Misijskoj kući u drugim sektorima, o. Ferdinand je naglasio **svjedočenje života vjere i redovničkog života**: *„Prisutnost Klanjateljica vrlo je važna i pozitivna za društvo i za Crkvu. Podsjeća nas da Bog ljude poziva osobno, otvarajući tako put prema dubokom zajedništvu i ispunjenom životu“*.

Tijekom mise sestre su bile uključene u liturgiju: čitale su liturgijska čitanja i molitvu vjernika i pjevale psalam. Nakon mise patri su pozvali sestre na ručak. Poslijepodne, tijekom molitve u crkvi, molili su za nova zvanja u našim redovničkim obiteljima. Počastili smo se i kavom i ukusnom tortom. Proslavi su prisustvovala s. Ewa Kleps, regionalna poglavarica, i s. Marta Jurasik, jedna od prvih sestara koja je stigla u Maria Baumgärtle 17. listopada 1995.

Iz prepiske iz 1872. godine može se pročitati da su već godinu dana nakon dolaska u Baumgärtle, Misionari Krvi Kristove planirali pozvati Klanjateljice na suradnju. To je bilo 6 godina nakon smrti naše utemeljiteljice sv. Marije De Mattias.

Ovaj poziv ispunjen je tek nakon 123 godine. I ne samo to, nego smo nedavno otkrili da su dvije ASC, s. **Maria Nepomuka Hofmann** (1890. - 1986.) i njezina sestra Krescentia (s. **Albertina**), porijeklom upravo iz Baumgärtlea. Godine 1913. dvije su sestre ušle u samostan *Nazaret* u Banjaluci. Godine 1925.

s. Nepomuka je otišla u Rankweil, a zatim je boravila u Röthenbachu, Gutenbergu i Steinerbergu u Švicarskoj. Dirljivo je što je iz tako maloga grada i obitelji Gospodin pozvao toliko osoba da ga slijede. Od 10 djece Hofmannove obitelji, 6 se posvetilo Gospodinu. (Anton Hofmann, CPPS u Americi, 3 sestre u Družbi Sestara Misionarki u Africi, 2 sestre ASC).

Nastavljamo moliti i služiti u Baumgärtleu vjerujući da Bog, prihvaćajući našu žrtvu, još uvijek gleda na ovu zemlju očima milosrđa i daje nam nova zvanja.

Trenutak radosti u ovoj proslavi bio je posjet sestara iz Vrhovne uprave: sestre Nadie Coppa, sestre Matije Pavić, sestre Bridget Pulickakunnel i sestre Wiesławe Przybyło u četvrtak 15. listopada. Nazočnost Vijeća, koje je bilo u kanonskoj vizitaciji Regije Schaan, bila je prilika za početak proslave jubileja.

Još jedan važan trenutak bio je posjet svetištu Weingarten 16. listopada, gdje se nalazi relikvija Krvi Kristove. Iako je bio kišovit dan, osjećale smo ga i proživjele pune milosti i snage Krvi Kristove i još jednom smo povjerile sebe, Regiju, Družbu Božjoj Providnosti, posebno uronivši u Kristovu Krv velike potrebe Družbe, Crkve i svijeta.

Povodom naše 25. obljetnice primile smo brojne čestitke i pozdrave. Iskreno zahvaljujemo svima, prisjećajući se svih u molitvi i moleći vas da molite za nas.

**s. Teresa Chabraszewska, ASC
i s. Iwona Wanke, ASC**

Razmišljanje jedne učenice osnovne škole o stvaranju

Pomom mišljenjutrebali bismobiti odgovorni prema svemu što je Bog stvorio, posebno prema rijekama i šumama. Oni su srce svijeta i života i, nažalost, neprestano se uništavaju.

Ako pogledamo Amazoniju, ona nestaje, a prije 10 godina bila je raj. Puna prašuma i džungli, puna živih bića koje svijet nikada nije vidio. Danas je postala simbol čovjekove razorne sposobnosti.

Amazonija je zemlja koja za nas sa svim drvećem, florom i faunom predstavlja pluća i srce svijeta. Ljudima zaslijepljenima novcem i mržnjom to naravno ne govori ništa.

Pokušavaju sve prisiliti na izgradnju hidroelektrana i tvornica.

Nitko od onih koji ugnjetavaju svijet ne misli na Boga, nije im teško uništiti plod rada drugih i ne razmišljaju o žrtvi. Umjesto toga, oni znaju kako izmisliti beskorisne strojeve. Barem da se potrudite izgraditi nešto što može poboljšati stvari,

baš kao što se mi moramo potruditi poboljšati i posvjedočiti svoju vjeru u Boga.

Dakle, moramo pronaći način, moramo biti odgovorni jedni za druge, biti braća i sestre, obratiti se Bogu i slušati ga. Jer, ako ne požurimo promijeniti svijet na bolje, kad zamolimo Boga i zatražimo pomoć, bit će prekasno.

Mihaela Jurić, 7. razred osnovne škole

Priča o migrantima

Dvoje mladih iz Pakistana govore nam o svojoj teškoj životnoj priči kao migranti, jer su žrtve vjerskog progona.

Kao kršćani, njihovi su životi bili u stalnoj opasnosti. Nadaju se da će dobiti azil u Hrvatskoj i već su usredotočeni na posao koji žele raditi. Slobodno vrijeme provode pomažući sestrama sv. Terezije iz Kalkute u brizi za siromašne. Sretni su što su upoznali Klanjateljice i Misionare Krvi Kristove. Njihov osmijeh izraz je zahvalnosti i

kršćanskog stava u strpljivom podnošenju svih životnih poteškoća.

Obitelj čine majka, dvije djevojčice blizanke i stariji brat koji s velikim uspjehom i znanjem hrvatskog jezika pohađa srednju medicinsku školu u Zagrebu. S. Sunčica Kunić, ASC, organizirala je nekoliko prijatelja koji su toj obitelji blizu u njihovim potrebama. U srpnju ove godine organizirali su im besplatan tjedni odmor na moru. Majka i djeca su dobili azil. Dvije godine borave besplatno u jednoj kući, dobro su zbrinuti. Zadivljuje poznavanje hrvatskog jezika, kršćanski stav i plemenitost ovog mladića koji priča o teškom putu koji su proživjeli i s puno optimizma o planovima za budućnost. Kušali smo njihove ukusne čajeve i poslastice. Zahvalni smo što im možemo biti blizu i naučiti od njih živjeti postojano u vjeri, unatoč poteškoćama.

s. Cecilija Milković, ASC

22. – 29. studenoga: s. Monica Rini, nova vrhovna ekonomica, predsjednica susretu Komisije Fonda Družbe

Rođendani: slavimo život

70 godina

s. Milka Marković 24. 12. 1950. Zagreb

80 godina

s. Benedetta Santomauro 20. 12. 1940. Italija
s. Magdalena Karaban 10. 12. 1940. Wrocław
s. Bernice Klostermann 23. 12. 1940. SAD

90 godina

s. Antonietta Sangregorio 01. 12. 1930. Italija
s. Lucia Masciotta 13. 12. 1930. Italija
s. Lucia Gatta 19. 12. 1930. Italija

100 godina

s. Fortunata Mauti 03. 12. 1920. Italija

**Preselile su
u kuću Očevu**

13. 11. 2020. **s. Josipa Santro** Zagreb
 15. 11. 2020. **s. Rita Robl** SAD
 28. 11. 2020. **s. Elia Maurizia Di Salvo** Italija

Međunarodno glasilo
Klanjateljice Krvi Kristove
 Vrhovna uprava
 Via Maria De Mattias 10, I - 00183 Roma
Godina XXII. - br. 11, prosinac 2020.

Uredništvo:
 Maria Grazia Boccamazzo, ASC
 Debora Brunetti

Prijevod
 s. Renata Vukadin - hrvatski
 s. Betty Adams - engleski
 s. Anastazia Floriani - kiswahili
 s. Bozena Hulisz - poljski
 s. Clara Albuquerque - portugalski
 s. Miriam Ortiz - španjolski
 s. Johanna Rubin - njemački